

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
végzése**

Az ügy száma: Kfv.III.45.048/2026/3.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Katalin a tanács elnöke

Dr. Bérces Nóra előadó bíró

Dr. Kovács András bíró

Dr. Magyarfalvi Katalin bíró

Dr. Varga Eszter bíró

A felperes: felperes neve
(felperes címe)

A felperes képviselője: Dr. Gonda Ügyvédi Iroda
(felperesi képviselő címe;
eljáró ügyvéd: dr. Gonda Andrea)

Az alperes: ... Vármegyei Kormányhivatal
(alperes címe)

Az alperes képviselője: ... Ügyvédi Iroda
(alperesi képviselő címe;
eljáró ügyvéd: dr. Szijártó Attila)

A per tárgya: munkavédelmi bírságot megállapító határozattal szemben indított
közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A felülvizsgálattal támadott jogerős határozat: a Pécsi Törvényszék
10.K.700.910/2025/13. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadja.

A végzés ellen további perorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálati eljárás alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes mint kivitelező a ... szám alatti ingatlan haszonélvezőjével mint megbízóval kivitelezési szerződést kötött fém szerkezet építésére és árnyékoló panelek elhelyezésére az ingatlanon. 2024. március 18-án a munkaterületen a felperes két munkavállalója végzett munkát, melynek során először a helyszínre szállított szendvicspaneleket tölték fel az épület tetejére, majd megkezdtek azok felszerelését és az épület déli homlokzatának tartószerkezetére. 10 óra körüli időpontban a munkavállalók az épület utcafronti szintjét és a mellé felállított állványösszekötő trepnit próbálták arrébb helyezni, melynek során ... (a továbbiakban: sérült) a rögzítetlen trepnilemezre lépése közben a lemez elmozdult, a sérült lábai szétcsúsztak, és egyensúlyát elvesztve 6,75 méter magasról az építési állvány mellé, a betonjárdára zuhant, amelynek következtében életveszélyes sérülést szenvedett.

[2] A balesetet követően az alperes az építési munkaterületen helyszíni ellenőrzést tartott, majd hivatalból munkavédelmi eljárást indított. Az ezen eljárás eredményeként meghozott első határozatában felperest a feltárt munkavédelmi hiányosságok megszüntetésére kötelezte, és 20.880.000 forint munkavédelmi bírsággal sújtotta. A felperes kereseti kérelme alapján eljáró Pécsi Törvényszék a 4.K.700.666/2024/18. számú ítéletével megsemmisítette, és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte eljárási szabályszegések miatt.

[3] Az alperes második határozatával a felperest ismételten a munkavédelmi előírásokkal összefüggésben a jogszabályi előírások betartására hívta fel, továbbá 20.880.000 forint munkavédelmi bírsággal sújtotta. A határozattal szemben benyújtott kereseti kérelem alapján eljáró Pécsi Törvényszék a 10.K.700.190/2025/17. sorszámú ítéletével az alperes határozatát megsemmisítette és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte az eljárási szabályszegések miatt.

[4] Az alperes a harmadik, ... számú határozatában ismételten kötelezte ugyanazon tényállás tekintetében a felperest a magasban végzett tevékenység során történő leesés elleni védelem biztosítására vonatkozó jogszabályi előírások betartására, a munkaköri alkalmassági vizsgálatok elvégzésére vonatkozó jogszabályi előírások betartására, az építési munka alatt a fejtámasz sisak biztosítására és használatának megkövetelésére vonatkozó előírások betartására; előírta, hogy a felperesnek rendelkeznie kell munkahelyi kockázatelemekkel és a munkavédelmi oktatásról is gondoskodnia kell, továbbá a foglalkozás-egészségügyi alapellátás előírás szerint történő biztosítására is kötelezte. Emellett felhívta a felperest az egyéni védőeszköz juttatási rend előírás szerinti elkészítésére, a munkaköri orvosi alkalmassági vizsgálatok rendjének elkészítésére és a sérült munkabalesetének kivizsgálására, munkabaleseti jegyzőkönyv elkészítésére és annak a hatóság részére e-papíron történő megküldésére is. Kiemelte, hogy a munkavédelmi hiányosságokkal a munkáltató két fő munkavállalója egészségét, testi épségét súlyosan veszélyeztette, és az egyik munkavállaló a veszélyeztetés következtében súlyos munkabalesetet szenvedett, ezért a felperest 20.800.000 forint munkavédelmi bírsággal sújtotta. A határozat indokolása szerint a baleset helyszínén, az épület déli homlokzatánál hiányosan összeszerelt fém állvány harmadik munkaszintjén elhelyezett trepnilemez a munkavállalók átjáróként használták a magasban történő munkavégzési hely megközelítéséhez. Az átjárónál azonban a leesés elleni kollektív védelem nem volt biztosítva, továbbá az építési állvány második és harmadik munkaszintjénél a végzáró elemek és a lábdeszkák hiányoztak, így ezeken a helyeken a közlekedés során leesési veszély állt fenn. Az állványzaton megfelelő leesés elleni kollektív védelem hiányában leesés elleni egyéni védőeszközt nem használtak a munkavállalók, részükre ilyen védőeszköz nem is volt biztosítva a helyszínen, és rögzítési pont sem volt kijelölve. A munkavállalók fejtámasz sisakot nem használtak és az sem állt a munkahelyen rendelkezésre. A határozat részletezte azon jogszabályi rendelkezéseket, amelyek megsértését felrótta a felperesnek; rögzítette a felperes bizonyítási indítványait magyarázatot adva arra is, hogy azokat miért utasította el. A

bírság összegének kiszabására vonatkozóan a határozat részletesen tartalmazta azokat a tételeket, amelyeket figyelembe vett a hatóság a bírság összegének meghatározásánál, tartalmazta a bírságnövelő és bírságcsökkentő tényezőket is.

A kereseti kérelem és a védírat

[5] A felperes kereseti kérelmében elsődlegesen az alperes határozatának megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte azzal, hogy a bíróság kötelezze az alperest a bizonyítási indítványok teljesítésére, és adjon iránymutatást a munkavédelmi bírság számítására is. Másodlagosan kérte, hogy a bíróság teljesítse a közigazgatási eljárás során előterjesztett bizonyítási indítványait, és a bírságösszeget mérsékelje.

[6] Az alperes védírata a kereseti kérelem elutasítására irányult határozatában foglalt jogi és ténybeli indokai fenntartásával.

A bíróság ítélete

[7] A bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Megállapította, hogy az alperes a 10.K.700.190/2025/17. sorszámú ítéletben rögzítetteknek megfelelően az eljárási szabályok megsértését korrigálta. Mivel az alperes nem tartotta relevánsnak az ügy eldöntése szempontjából a felperes által előterjesztett bizonyítási indítványok teljesítését, azokat elutasította, részletezve határozatában ennek indokait is, ezáltal az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 62. §-ának eleget tett.

[8] A szakszerűség és a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét sem sértette meg az alperes, mivel megfelelően alkalmazta az anyagi jogi jogszabályi rendelkezéseket akkor, amikor részletesen taglalta határozatában azokat a munkavédelmi szabálysértéseket, amelyeket értékelt [a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Mvt.) 28. § (1) bekezdése, a magasban történő munkavégzéssel kapcsolatban az építési folyamatok során megvalósítandó minimális munkavédelmi követelményekről szóló 4/2002. (II. 20.) SzCsM-EüM együttes rendelet 4. számú melléklet III. fejezet 5.1.-5.4., valamint 5.6. pont a) és d), továbbá 6.15.1.7. pontjai, valamint 4.számú melléklet I. fejezet 19. pont 2. pontjai]. Amellett, hogy az alperes határozata részletesen tartalmazta a leesés elleni védelemmel összefüggésben a jogszabályi előírásokat, utalt az Mvt. 2. § (2) és (3) bekezdéseire, amelyek az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzés követelményének megvalósításával kapcsolatos munkáltatói felelősséget határozzák meg. A munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény végrehajtásáról szóló 5/1993. (XII. 26.) MüM rendelet 2. számú melléklete alapján a felperes a I. veszélyességi kategóriába tartozó építési tevékenységet folytató munkáltatónak minősült, és úgy alkalmazott fokozott baleseti veszéllyel is járó munkakörben két munkavállalót, hogy a munkára való alkalmasságukról orvosi vizsgálat keretében nem győződött meg. A munkavállalók ezen felül munkavédelmi oktatásban sem részesültek az Mvt. 55. §-ában található előírás ellenére. A felperes foglalkozás-egészségügyi alaptevékenység végzésére érvényes szerződéssel sem rendelkezett az ellenőrzés időpontjában. A munkáltató egyéni védőeszközzel nem látta el a munkavállalóit, és a védőeszköz juttatás rendjével sem rendelkezett, továbbá nem tartotta be a

munkavállalók munkahelyen történő egyéni védőeszköz használatának minimális biztonsági és egészségvédelmi követelményeiről szóló 65/1999. (XII. 22.) EüM rendelet 5. § (1) és (2) bekezdésének előírásait sem.

[9] A felperes munkavédelmi felelőssége az Mvt. 2. § (2) bekezdésén alapul, mely felelősség objektív, ezért a munkavállalók vagy más külső személyek közrehatása nem vezet az az alóli mentesüléshez, amennyiben a munkáltató nem tett eleget az egészséget nem veszélyeztető, biztonságos munkavégzés megvalósítására vonatkozó jogszabályi kötelezettségeinek. A károkozásért való felelősség megosztása szempontjából lehet esetlegesen jelentősége más, munkáltatón kívüli külső személy vagy vállalkozás közrehatásának, de ennek vizsgálata nem képezi a munkavédelmi eljárás részét. Kiemelte továbbá, hogy a hatóság nem a leesés elleni védelemmel hiányosan felszerelt állványzat állapotát róta fel a munkáltatónak, hanem azt, hogy szemmel láthatóan hiányos állványzaton úgy kezdtek munkavégzésbe, hogy kollektív védelem hiányában a megfelelő leesés elleni védelemről sem gondoskodtak. A felperes felelősségi körébe tartozott az, hogy a részére rendelkezésre bocsátott állvány tekintetében a saját munkavállalói vonatkozásában megbizonyosodjon arról, hogy a munkavégzés biztonságos feltételei fennálltak-e, amelyet a felperes elmulasztott. Így nem volt jelentősége annak, hogy a más cég részéről biztosított állványzat megfelelően volt-e felépítve, illetőleg tervdokumentációja megfelelt-e a hatályos előírásoknak.

[10] A bírság összegének meghatározása tekintetében a határozat tartalmazta a munkavállalók számát, az alapösszeget, a munkavédelmi normasértések számát, az időtartamot, a mulasztás következményét, és a munkavédelmi bírság ismétlődését, illetőleg a vállalkozás formáját is figyelembe véve döntött az alperes mérlegelési jogkörében a bírság összegéről. A bíróság nem találta indokoltnak ezzel összefüggésben alkotmánybíróági eljárás kezdeményezését, tekintettel arra, hogy a bíróság részéről nem merült fel kétely az Alaptörvénnyel való összhang vonatkozásában a munkavédelmi bírság mértékéről és a kiszabására vonatkozó részletes szabályokról, valamint a munkabiztonsági szaktevékenység végzésére jogosult személyek nyilvántartásának és továbbképzésének szabályairól szóló 25/2024. (II. 14.) Korm. rendeletnek (a továbbiakban: Korm. rendelet) a bírság összege megállapítására vonatkozó rendelkezései kapcsán. Az alperes a Korm. rendelet 4. §-ában és 5. §-ában foglaltakat helyesen értelmezte, mivel azok alapján a 3. §-ban foglalt alapösszeg a súlyosan veszélyeztetett munkavállalóként 100.000 forint – mint matematikai szorzandó – és az 5. §-ban meghatározott szorzószámok – mint matematikai szorzók – összeszorzásából áll, és ekképp e matematikai tag egyértelműen kijelöli a szorzást is. Amennyiben minden esetben az alapösszeget kellene a további minősítő tényezőként meghatározott szorzószámokkal felszorozni, akkor a korábbi minősítő adatok jelentéktelenné válnának. Utalt továbbá arra is, hogy a korábban hatályos, a munkavédelmi bírság számítási módszerek tekintetében irányadó, a munkavédelmi bírság mértékére és kiszabására vonatkozó részletes szabályokról rendelkező 273/2011. (XII. 20.) Korm. rendelet értelmében kialakított bírói gyakorlat egységes e tekintetben, és az egyértelműen a tagok összeszorzásából és nem azok összeadásából áll (Mfv.10.336/2014/4.).

A felülvizsgálati kérelem

[11] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet megváltoztatását, az alperes bizonyítási indítványokat elutasító végzésének és az alperes határozatának a megsemmisítését és az alperes új eljárás lefolytatására utasítását kérte azzal, hogy folytassa le a felperes által

indítványozott bizonyítást, azaz szerezzé be a teljes kivitelezési tervdokumentációt, nyilatkoztassa meg a tervezőt, felelős műszaki vezetőt, műszaki ellenőrt és az építtetőt az egészségvédelmi koordinátor alkalmazásával összefüggésben, továbbá szerezzé be az állvány építésére vonatkozó vállalkozási terv kivitelezési szerződését és az ezzel kapcsolatos műszaki tervdokumentációkat, az állvány műszaki átadás-átvételi dokumentációit, és végül rendeljen ki igazságügyi műszaki szakértőt annak megállapítására, hogy az állvány valóban építés alatt állt-e a baleset időpontjában, és hogy az állvány műszaki kivitelezésére átadás-átvételére az irányadó műszaki előírások szerint került-e sor. Másodlagosan azt kérte, hogy a jogerős ítéletet a Kúria változtassa meg oly módon, hogy az alperes érdemi határozatát semmisítse meg, és kötelezze az alperest új eljárás lefolytatására. Arra az esetre, ha a Kúria a jogerős ítéletet nem változtatja meg és a közigazgatási szerv végzését és határozatát nem semmisíti meg, azt kérte, hogy a jogerős ítéletet helyezze hatályon kívül és utasítsa az ügyben eljáró bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára.

[12] A felperes a felülvizsgálati kérelem befogadását azért kérte, mert álláspontja szerint a jogerős ítélettel felülvizsgált munkavédelmi hatósági határozatnak a munkavédelmi bírság megállapítására vonatkozó rendelkezése és az alperes által alkalmazott matematikai képlet a szervezett keretekben munkát vállaló személyek és a munkavállalókat alkalmazók széles körét érintő, társadalmi jelentőséggel bíró jogkérdés.

[13] A határozatában az alperes egy általános „képletet” alkalmazott, holott a Korm. rendelet nem tartalmazza az alperesi határozatban hivatkozott képletet. Az alperes gyakorlatában ugyanakkor ezen képlet használata mindennapos, de sem az alperes határozatából, sem a bírósági gyakorlatból nem vezethető le, hogy a jogalkotó milyen módon adott felhatalmazást a jogalkalmazók számára ezen képlet alkalmazására. Szükséges a Kúria jogegységesítő tevékenysége abból a célból, hogy az alsóbbrendű bíróságok számára a munkavédelmi bírság számítására vonatkozó rendeletet ellássa az irányadó nyelvtani és logikai értelmezéssel, vagy a Korm. rendelet normakontrollját kezdeményezze.

[14] Az Alaptörvényben biztosított jogállamiság alapelvéből következik, hogy a jogalkotó szervek által meghozott jogszabályok garantálják a jogbiztonságot, kiszámíthatóvá tegyék a közhatalmat, az emberi magatartások következményét, és megfeleljenek a normavilágosságnak. A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 2. § (1) bekezdése szerint a jogszabálynak a címzettek számára egyértelműen értelmezhető szabályozási tartalommal kell rendelkeznie. A jogalkotó a Korm. rendelet 4. §-ában határozza meg, hogy mely tényezőkből tevődik össze a munkavédelmi bírság mértéke, azonban azok között nem szerepel, hogy mi az a „munkavédelmi bírság mérték részösszeg”, amit a határozatban az alperes „MBr” rövidítésként alkalmaz; a rendelet normaszövegéből nem vezethető le, hogy a jogalkalmazó szorzássorozatot alkalmazhat; ezt a szorzássorozatot az alperes a jogszabályból ki nem nyerhető módon nevezte el munkavédelmi bírság mérték részösszegnek. Ezzel szemben a jogalkotó a Korm. rendelet 5. § (1)-(5) bekezdéseiben egymástól függetlenül rendeli alkalmazni az egyes súlyozásokat, és az egyes elkülönülő szabályszegésekkel történő súlyozások csak úgy nyerik el az értelmüket, ha az egyes súlyozásokat a munkavédelmi hatóság külön-külön végzi el az alapösszeg terhére, majd az így kapott súlyozott, egyes emelt bírságrészösszegeket összeadva határozza meg a kiszabásra kerülő bírság összegét. A helyes matematikai művelet tehát nem az alperes által alkalmazott szorzás. E jogkérdés jelentőségének a növekedése várható, hiszen a Kormány megemelte a kiszabható alapösszeg és a szorzó mértékét, így a szorzatos szorzó képlet alkalmazása nagyságrendekkel növeli meg a kiszabásra kerülő bírságokat, sok kisvállalkozás további működését ellehetetlenítve, ami nem lehet a jogalkotó célja.

[15] A felülvizsgálati kérelmet a felperes azért is kérte ezen felül befogadni, mert úgy vélte, hogy az ügy érdemére kiható jogszabálysértések vizsgálata az alapvető eljárási jogainak

sérelme, és az ügy érdemére kiható eljárási szabályszegések miatt indokolt. Ilyenként nevezte meg azt, hogy a bíróság a tényállást a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2. § (1), (2) bekezdésébe, 78. § (2) bekezdésébe, a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdésébe ütköző módon, az ügy érdemére kihatóan sértette meg azzal, hogy a tényállást iratellenesen és súlyosan okszerűtlenül, ellentmondásosan mérlegelte, amikor az ítélet [6] bekezdésében rögzített módon állapította meg a tényállást. Miután a bírságolás jelentős szorzótényezője a sérült által elszenvedett baleset és annak körülményei, az okszerűtlenül megállapított tények a bírság összegére közvetlen kihatással vannak. A bíróság a tényállást azért állapította meg iratellenesen, mert a sérültet sem a hatóság, sem a bíróság nem hallgatta meg, és úgy tett a valósággal ellentétes megállapítást az állvány használatával és a munkavégzéssel kapcsolatban. A bíróság a tényállást iratellenesen és súlyosan okszerűtlenül ellentmondásosan mérlegelte akkor is, amikor a baleseti szorzó során nem értékelte, hogy a felperes a munkákat a tetőn végezte, a munkavállalónak nem volt feladata az állványon való átjárás. A rendelkezésre álló tényállásban nem szerepel, hogy az állvány nem volt munkavégzésre kijelölve, az állványzaton figyelmeztető tábla volt, és a baleset nem azért állt elő, mert a munkavállaló nem kapta meg a megfelelő védelmet, hanem azért, mert a szakszerűtlenül megépített állványt elhagyva, egy nem rögzített lemezre lépett véletlenszerűen.

[16] A bíróság a tényállást iratellenesen, súlyosan okszerűtlenül és ellentmondásosan mérlegelte akkor is, amikor a baleseti szorzó során nem értékelte, hogy a balesetnek nem volt szemtanúja, a sérültet az alperes nem hallgatta meg, holott a meghallgatás mellőzésére nem volt oka, így nem bizonyított tény a baleset bekövetkezésének a határozatban megnevezett módja. A bíróság a munkahelyként szolgáló állványzat kialakítását nem a munkahely kialakítása körében vizsgálta és értékelte, hanem a biztonságos munkavégzés és munkafolyamat részeként, holott a munkahely kiállítása az Mvt. 19. § (1) bekezdése és az együttes rendelet 4. számú melléklete I.-III. fejezete értelmében az építési terület kialakításában közreműködők közös feladata, így a kialakításban és munkavédelmi üzembe helyezésben részt vevő minden egyes személy teljesítését ki kellett volna vizsgálni. Az Mvt. 19. § (1) bekezdése és az együttes rendelet az építési területet egységes munkaterületnek tekinti, így annak kialakítása és munkavédelmi üzembe helyezése építési szakipari és munkabiztonsági szakipari feladat, így annak megfelelősége is ezen szakterület bevonásával ellenőrizhető szakkérdés. Az alperes az állvány mint munkahely használatát tiltotta meg, így az alperes az állványt maga is építési munkahelynek minősítette. Miután sem a hatóság, sem a bíróság nem tisztázta e körben a tényállást, szükséges az alperes határozatának megsemmisítése és a tényállás tisztázása végett a hatóság új eljárásra történő kötelezése. A feltáratlan tényállás okán a felperesnek kell helytállnia a több vállalkozó tevékenységét is érintő építési területen elszenvedett baleset hátrányos jogkövetkezményeiért. Az Mvt. 18. § (1) bekezdéséből, 19. § (1) bekezdéséből, 21. § (1) bekezdéséből, valamint az együttes rendelet 4. számú melléklet I.-III. fejezetében foglaltakból az következik, hogy az építési területen bekövetkezett baleset esetén az építési terület kialakítása és üzembe helyezése körében a kollektív felelősség szabályai érvényesülnek. A kollektív felelősség körében indítványozott bizonyítást sem a hatóság, sem a bíróság nem tartotta szükségesnek, ami az ügy érdemére kiható módon sérti a fenti jogszabályokat.

A Kúria döntése és jogi indokai

[17] A felülvizsgálati kérelem elbírálására – az alábbiak szerint – nincs lehetőség.

[18] A Kp. 117. § (4) bekezdése értelmében a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni a kérelem befogadhatóságának okát, azonban annak fennállását bizonyítani és azt – a 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti ok kivételével – részletesen indokolni nem kell. A Kp. 118. § (1) bekezdése szerint a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha

a) az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata

aa) a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása,

ab) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,

ac) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége,

ad) a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelme, vagy az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegés, illetve

b) a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés miatt indokolt.

[19] A Kp. 3. § (3) bekezdése szerint a jogvita elbírálásához szükséges tények feltárása, az alátámasztásukra szolgáló adatok és bizonyítékok rendelkezésre bocsátása – ha törvény eltérően nem rendelkezik – a feleket terheli.

[20] A Kúria mindenekelőtt rámutat arra, hogy a Kp. 117. § (4) bekezdése nem teremt alanyi jogot a felülvizsgálati kérelem befogadásra. A felülvizsgálati kérelemben nevesített befogadási okok alapján történik annak vizsgálata, hogy a konkrét ügyben felmerült-e olyan kérdés, amely a Kp. 118. § (1) bekezdésének rendelkezései körébe tartozik, ezáltal a felülvizsgálati kérelem befogadását és érdemi elbírálását megalapozza. A befogadásról szóló döntés ugyanis azt a célt szolgálja, hogy a Kúria az egyedi ügyek elbírálása során is elláthasson jogegységi funkciót. (Kfv.III.45.222/2022/2., Kfv.III.45.063/2024/3., Kfv.I.37.041/2025/2.)

[21] A Kp. 117. § (4) bekezdésének alkalmazásakor a rendkívüli jogorvoslati eljárás kereteit meghatározó szabályozási elv a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságáról való döntés során is érvényesül, azaz ilyenkor is kötik a Kúriát a befogadási kérelemben megjelöltek, és azok indokai.

[22] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja szerinti befogadásról szóló döntés során a Kúriának nem az egyedi ügyben hozott bírósági határozat jogszerűségét, hanem az egyedi ügy és a jogegység kapcsolatát kell vizsgálnia. A joggyakorlat egységének biztosítása érdekében a felülvizsgálati kérelmet akkor kell befogadni, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban a Kúria még nem foglalt állást, feltéve, hogy az adott jogkérdés mikénti megítélésében a bírói gyakorlat nem egységes, vagy a joggyakorlattól eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a jogegység megbomlásának a veszélye áll fenn. A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjának első fordulatára való hivatkozás esetén ezért konjunktív feltételként kell vizsgálni egyrészt azt, hogy az adott elvi jelentőségű jogkérdésben a Kúria közzétett határozatában korábban már állást foglalt-e, másrészt pedig azt, hogy a felvetett jogkérdésben vannak-e olyan eltérő bírói döntések, amelyek alátámasztják, hogy a bírói gyakorlat szétartó lenne, annak egysége – ellentétes jogértelmezés miatt – a támadott jogerős ítélet folytán sérült vagy ennek veszélye áll fenn (Kfv.VII.37.187/2023/2., Kfv.I.35.060/2025/2., Kfv.III.37.152/2025/4.). A joggyakorlat továbbfejlesztésének szükségességére figyelemmel a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha a jogerős ítélet által felvetett elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat már kialakult és egységes, annak követése azonban a körülmények változására tekintettel nem támogatható (Kfv.II.38.109/2019/2., Kfv.VII.45.129/2023/3., Kfv.I.35.092/2025/2.).

[23] A Kúria gyakorlatában (Kfv.III.37.442/2024/2. Kfv.VII.45.075/2024/2., Kfv.IV.37.414/2025/2. stb.) a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpont szerinti

befogadhatósági ok azt teszi lehetővé, hogy a Kúria az alsóbb fokú bíróságok felett megfelelő kontrollt gyakorolhasson, és az egységes ítélkezés követelményének megtartása érdekében számukra – szükség szerint – irányt mutasson. A joggyakorlat egysége azt jelenti, hogy a bíróságok között nincs eltérés a tekintetben, hogy az egyes jogszabályokat miként kell értelmezni, azaz mi a jogi norma alapvető tartalma, illetve azt hogyan kell alkalmazni. A befogadáshoz éppen ezért nem elegendő, hogy a Kúria egy adott jogkérdésben még nem foglalt állást, az is szükséges, hogy a fél arra hivatkozzon, hogy az adott jogkérdésben a bírói gyakorlat nem egységes, vagy, hogy a joggyakorlattól eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezzel a joggyakorlat egysége megbomlásának a veszélye áll fenn.

[24] A felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége [Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont, ab) alpont] okán kizárólag akkor van lehetőség a jogerős ítélet felülvizsgálatára, ha a vizsgált jogkérdés az egyedi ügyön túlmutat. A befogadáshoz ebben az esetben az is szükséges, hogy valamilyen további – általában a jogegységgel, illetve közvetetten a jogbiztonsággal kapcsolatba hozható – fontos ok fennálljon, és ennek folytán a Kúria iránymutatása váljon szükségessé. Ezen pontra hivatkozással a felülvizsgálati kérelem befogadása különösen abban az esetben indokolt, ha a jogkérdés nagy számban előforduló, új típusú ügyben merült fel, valamint, ha az adott ügy a jogalanyok széles körét érinti. Az ügyek társadalmi jelentősége jellemzően akkor mutatható ki, ha olyan jogkérdés merült fel, amely a társadalom széles körét közvetlenül, vagy közvetve érinti (Kfv.IV.37.960/2020/2., Kfv.I.35.194/2021/2.).

[25] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja alapján a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelmére, vagy az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegésre alapozott felülvizsgálat a bíróság tisztességes eljárásának és a közigazgatás tisztességes ügyintézésének a kontrollját jelenti. A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontjára hivatkozás esetén a befogadási okot a Kp. 117. § (4) bekezdése szerint részletes indokolással kell alátámasztani, mégpedig kifejezetten a befogadhatóság körében, annak szempontjait érintően. A befogadásra csak akkor kerülhet sor, ha a kérelmet előterjesztő az eljárási szabályszegés megjelölésén kívül azt is bemutatja, hogy a szabályszegés az ügy érdemi eldöntésére is kihatással volt és annak ténybeli alapja olyan kétséget ébreszt a jogerős ítélet helytállósága tekintetében, amelyről további érdemi vizsgálat nélkül nem lehet állást foglalni (Kfv.I.35.472/2022/3., Kfv.V.35.285/2023/2., Kfv.VI.37.900/2024/2.).

[26] A felperes a felülvizsgálati kérelmében ugyan nem jelölte meg, hogy a befogadhatóságot mely pontokra/alpontokra alapítja, azonban – a Kp. 2. § (4) bekezdésében rögzített elvet alkalmazva – a befogadás iránti kérelem szóhasználatából egyértelműen azonosítható volt, hogy a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa), ab) és ad) alpontokra hivatkozott, mivel kérte a Kúria jogegységesítő tevékenységét [aa) alpont], jelezte, hogy az általa felvetettek a szervezett keretekben munkát végzők széles körét érintő, társadalmi jelentőséggel bíró jogkérdés [ab) alpont], s végül utalt az alapvető eljárási jogainak sérelmére és az ügy érdemére kiható eljárási szabályszegésekre [ad) alpont].

[27] A Kúria a befogadhatóság vizsgálata során megállapította, hogy a felperes nem állított és nem is jelölt meg olyan alsóbb fokú bírósági határozatot, amely alátámasztaná a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja első fordulatóban foglalt feltétel fennállását, azt, hogy az ítélkezési gyakorlat a megjelölt jogszabályi rendelkezések alkalmazása körében szétartó lenne, annak egysége – ellentétes jogértelmezés miatt – a támadott jogerős ítélet folytán sérült volna, vagy ennek veszélye fenyegetne. A Kúria számos határozatában (Kfv.VII.37.127/2023/2., Kfv.VI.37.740/2025/2., Kfv.VII.37.136/2025/2., Kfv.III.37.738/2025/2.) kimondta, hogy amíg az alsóbb fokú bíróságok között nincs eltérés a tekintetben, hogy az egyes jogszabályokat miként kell értelmezni, illetve hogyan kell alkalmazni, addig a joggyakorlat egységének biztosítása nem kívánja meg a Kúria

iránymutatását. Ilyen esetben ugyanis azt az értelmezést kell bírói gyakorlatként elfogadni, amelyet az alsóbb fokon eljáró bíróság(ok) kialakított(ak). A felperes nem hivatkozott a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpont második fordulataiban foglalt olyan körülményekre sem, amelyek az elsőfokú bíróság jogértelmezésének meghaladottságára utalnának, a kialakult bírói gyakorlat megváltoztatását, továbbfejlesztését indokolnák, és ezzel összefüggésben felsőbbbírósági iránymutatást igényelnének, ezáltal nem merülhetett fel olyan, az ügy érdemét érintő jogszabálysértés, amely miatt indokolt lenne a Kúria jogegységesítő tevékenysége.

[28] Ezen felül a Korm. rendeletben rögzített bírságszámítási mód, a felperes által kifogásolt „képlet” alkalmazásának körében a jogkérdés különleges súlya, társadalmi jelentősége sem vetődik fel, tekintettel arra, hogy az az egyedi ügyön túlmutató sajátosságokat nem mutat, és a munkavédelmi bírsággal érintett munkáltatók sem azonosíthatóak a társadalom széles csoportjával. A felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél joggyakorlat egységesítési, továbbfejlesztési igénye, illetve az a körülmény, hogy a felülvizsgálati kérelmében megjelölt jogszabályok jogerős ítélet szerinti értelmezésével és alkalmazásával nem ért egyet, önmagában nem támasztja alá a Kúria jogegységesítő eljárásának szükségességét. Az, hogy a felperes a jogerős ítélet jogértelmezésével nem ért egyet, nem értékelhető olyan körülményként, amely a felülvizsgálati kérelem befogadására alapot adna (Kfv.VII.45.058/2023/2.; Kfv.IV.37.823/2024/2.).

[29] A felperes a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja körében sem adott elő olyan indokokat, amely alapján felülvizsgálati kérelem befogadható lenne. A Kp. 117. § (4) bekezdése alapján – az érdemi felülvizsgálati indokoktól elkülönítve – nemcsak azt kellett volna megjelölnie, hogy szerinte a bíróság „iratellenes, súlyosan okszerűtlen és ellentmondásos” mérlegelése mely tényállási elemek esetében valósult meg, hanem azt is le kellett volna vezetnie, hogy ez miként befolyásolta az alapvető eljárási jogának gyakorlását (Kfv.III.45.111/2025/2., Kfv.VII.45.025/2021/2.). Önmagában az ügy érdemére kiható jogszabálysértésre hivatkozás, továbbá az, hogy a fél a jogerős ítéletben foglaltakkal – így a jogértelmezéssel és a bizonyítékok értékelésével – nem ért egyet, és az alperes eljárására vonatkozó, az elsőfokú bíróság által elbírált kereseti érveit ismétli meg, az ad) alpont szerinti befogadást nem alapozza meg (Kfv.III.37.008/2026/3.). A felperes által kifejtettek nem valószínűsítettek az ügy érdemére kiható, nyilvánvalóan fennálló eljárási jogszabálysértést, azok a bíróság által végzett bizonyítékértékelés felülmérlegelésére irányultak, amely csak kivételes esetben képezheti a befogadhatóság indokát. Olyan bizonyítási hiányosságot, kirívóan okszerűtlen értékelést vagy logikátlan következtetést a felperes nem valószínűsített, amely a befogadás indokoltságát alátámasztaná.

[30] Mindezekre figyelemmel a Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadását a Kp. 118. § (2) bekezdése alapján megtagadta.

A döntés elvi tartalma

[31] *A felülvizsgálati kérelem befogadása a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa), ab), ad) alpontja alapján nem indokolt, ha a kérelemben előadottak nem támasztják alá a rendkívüli jogorvoslat lefolytatásának szükségességét.*

Záró rész

[32] A végzés ellen sem fellebbezésnek, sem felülvizsgálatnak nincs helye [Kp. 112. § (2) bekezdése, Kp. 116. § d) pontja].

[33] A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadásáról a Kp. 118. § (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül, indokolt végzéssel határozott.

Budapest, 2026. április 29.

Dr. Farkas Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Bérces Nóra s.k. előadó bíró, Dr. Kovács András s.k. bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k. bíró, Dr. Varga Eszter s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő